

Arrest

nr. 68 800 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2011 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat L. SANTINI en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger van Fulla origine te zijn afkomstig van Serrekunda. U woonde samen met uw vrouw A. en jullie twee kinderen bij uw ouders in Serrekunda. U stopte met uw studies bij gebrek aan financiële middelen en u begon te werken als taxichauffeur. U bent een sympathisant van de oppositiepartij United Democratic Party (UDP) en u ging drie maal naar een partijbijeenkomst in Serrekunda. Via een vriend M. B. (...) werd u de chauffeur van de politiecommissaris D. M. (...). D. M. (...) werd in mei 2006 opgepakt, nadat een staatsgreep was mislukt. Hij werd gevangen genomen en is

later overleden. Een maand later werd u thuis gearresteerd. U werd naar het politiekantoor van Serrekunda gebracht en daarna overgebracht naar de Mile 2 gevangenis. U werd opgesloten omdat de autoriteiten dachten dat u informatie had over de staatsgreep. U ontkende en antwoordde dat u niets wist, maar u werd niet geloofd. U zat een jaar en 7 maanden in de gevangenis. U kon door tussenkomst van een bewaker K. T. (...), die bevriend was met D. M. (...), ontsnappen.

U droeg het uniform van een bewaker en u liep de gevangenis uit. U ging met de boot naar Barra. U ging naar Kaolack, Senegal waar u een anderhalf jaar verbleef bij uw vriend A. N. (...). Uw vriend organiseerde uw reis. U hebt Senegal verlaten in maart 2011 en op 30 maart 2011 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u problemen kende met de Gambiaanse autoriteiten, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Zo dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt de chauffeur te zijn geweest van D. M. (...). Zo verklaart u dat u via uw vriend M. B. (...) de chauffeur werd van D. M. (...), maar u blijkt niet te weten hoe Modou Daba kende (zie gehoor CGVS, p.4). U stelt dat M. (...) werkt bij de regering, maar u blijkt niet te weten wat hij doet (zie gehoor CGVS, p.4). U blijkt eveneens weinig af te weten van de persoon D. M. (...) zelf. U verklaart dat hij een volwassen man is van Mandinka origine (zie gehoor CGVS, p.4). U stelt dat zijn vrouw J. (...) heet, maar u bent onwetend of D. M. (...) kinderen heeft. Het is merkwaardig dat D. M. (...) u nooit zou hebben verteld over zijn gezin, noch dat u als zijn chauffeur die hem van en naar zijn werk bracht (zie gehoor CGVS, p.4) nooit in aanraking zou zijn gekomen met zijn gezin.

U stelt dat u eerst met een taxi rondreed, nadat u uw rijbewijs behaalde, maar dat u zich niet meer herinnert hoelang u dit deed en wanneer u dus precies begon te werken voor D. M. (...) (zie gehoor CGVS, p.4). Wanneer u wordt gevraagd om wat meer uit te leggen over uw werk voor D. M. (...) blijft u bijzonder kort in uw antwoord. U verklaart dat u hem een dienst moest verlenen en u hem van en naar zijn werk bracht en u hem wegbracht wanneer hij ergens naartoe wilde (zie gehoor CGVS, p.4). Hierop wordt u gevraagd naar welke plaatsen u D. M. (...) bracht, waarop u vaagweg antwoordde dat u hem naar zovele plaatsen reed om vrienden te gaan bezoeken. U voegt toe dat u hem bracht naar een vriend in Latrikunda, maar zijn naam is u onbekend. Na aandringen of u D. M. (...) nog naar andere plaatsen bracht, antwoordt u negatief (zie gehoor CGVS, p.5). Het is weinig geloofwaardig dat u zich niet meer enkele van de plaatsen zou herinneren waar u D. M. (...) naartoe heeft gebracht. U verklaart dat u vrij was op zaterdag en zondag. Het is dan ook opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent wie de chauffeur was van D. M. (...) tijdens het weekend.

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet op de hoogte bent van de functie van D. M. (...). U verklaart dat D. M. (...) een "CID" is, een politiecommissaris (zie gehoor CGVS, p.4). U stelt niet te weten waarvoor het letterwoord staat, noch bent u op de hoogte van de rang van deze man (zie gehoor CGVS, p.5). U voegt toe dat hij alleen burgerkledij droeg (zie gehoor CGVS, p.5). Wanneer u wordt gevraagd voor welke departement of dienst hij verantwoordelijk was, antwoordt u dit niet te weten (zie gehoor CGVS, p.5). U meldt dat hij een staatsgreep plande en hierna werd gearresteerd, maar u blijft uiterst vaag over de details van zijn arrestatie. U weet niet wie hem gearresteerd heeft, waar hij werd opgepakt, noch waar hij gevangen zat (zie gehoor CGVS, p.5). U verklaart dat hij met anderen werd gearresteerd, maar hun namen zijn u onbekend (zie gehoor CGVS, p.5). Volgens uw verklaringen is D. M. (...) enkele maanden na zijn arrestatie overleden, maar u bent niet op de hoogte hoe hij is overleden (zie gehoor CGVS, p.5). Het is weinig geloofwaardig dat u, die beweert de chauffeur te zijn, niet meer afweet van de functie van D. M. (...) en zijn problemen met de Gambiaanse autoriteiten.

Gezien u niet aannemelijk maakt de chauffeur te zijn geweest van D. M. (...), kan geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en uw beweerde vrees voor vervolging omwille van de band met D. M. (...).

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker doet in een eerste middel gelden dat zijn aanvraag wel degelijk aan de criteria van de Vluchtelingenconventie voldoet. De verwerende partij is, zo stelt hij, volkomen ten onrechte van oordeel dat hij niet aannemelijk maakt de chauffeur geweest te zijn van D.M. en er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten en de vrees voor vervolging omwille van de band met D.M.

Verzoeker stelt erbij te blijven dat hij de chauffeur was van D.M. die in mei 2006 werd gearresteerd nadat een staatsgreep mislukte en later is overleden. Verzoeker stelt eveneens te zijn gearresteerd omdat de autoriteiten vermoedden dat hij informatie had over de staatsgreep. De bestreden beslissing is derhalve gebrekkig en niet naar behoren gemotiveerd.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. Uit de hierboven geciteerde bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt chauffeur te zijn geweest van D.M., gelet op de vele onwetendheden die hij heeft geëtaleerd met betrekking tot diens persoon en zijn gezin, en hij geen informatie kan verschaffen over de precieze functie van de man, noch over zijn rang of het departement of de dienst waarvoor hij verantwoordelijk was. Voorts weet verzoeker niet wie D.M. arresteerde, waar hij werd opgepakt en waar hij gevangen zat, noch met wie hij samen werd gearresteerd of hoe hij is overleden. Naast deze bevindingen, die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) er samen met de verwerende partij toe brengen te oordelen dat ze de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende band met D.M. ondermijnen, dient ook nog te worden vastgesteld dat verzoeker zelf zeer vaag bleef omtrent zijn activiteiten voor de genoemde. Zo wist hij niet wanneer hij precies voor hem begon te werken, bleef hij zeer vaag omtrent de diensten die van hem werden verwacht en kon hij, behoudens zijn bewering over het feit dat hij hem naar één hem onbekende vriend bracht, niet één plaats opnoemen waar hij D.M. naartoe zou hebben gebracht. Verzoeker, die beweert de chauffeur te zijn geweest van D.M. tijdens de weekdagen, wist voorts niets te zeggen over de chauffeur die zijn dienst overnam tijdens het weekend. Deze vaagheden, samengenomen met de overige vaststellingen, maken verzoekers bewering dat hij chauffeur zou zijn geweest voor D.M. volstrekt onaannemelijk.

Verzoeker herhaalt in wezen zijn eerdere verklaringen en lijkt totaal voorbij te gaan aan het hierboven gestelde, laat staan dat hij de vaststellingen in de bestreden beslissing met concrete argumenten zou weerleggen. Derhalve kan de vervolgingsvrees, die precies zijn oorzaak vindt in de vermeende band met D.M., niet worden aangenomen, zoals de verwerende partij genoegzaam heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing. Immers is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker, die zou worden vervolgd omwille van zijn band met D.M. zich niet zou informeren over diens persoon en activiteiten, teneinde zijn eigen positie en de eventueel daaruit voortvloeiende vervolgingsvrees correct te kunnen inschatten.

2.1.4. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel doet verzoeker gelden dat er minstens een reëel risico bestaat op ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Gambia. Het leven aldaar zal voor verzoeker niet leefbaar zijn en hij vreest zelfs doodsb bedreigingen gelet op het feit dat hij als gevangene is ontsnapt.

2.2.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder wat betreft het aanwezig zijn van een situatie van willekeurig geweld zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, maar verzoeker voert niet aan dat in Gambia sprake is van een dergelijke situatie, en de Raad is daar evenmin van op hoogte.

2.2.4. Verzoeker toont niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS